Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

30 päivänä toukokuuta 2013 *

Maatalous — Yhteinen markkinajärjestely — Tuki hedelmä- ja vihannesalalle — Kumoamiskanne — Yksityistä suoraan koskeva säädös — Tutkittavaksi ottaminen — Hedelmä- ja vihannesjalosteet — Toimintarahastot ja -ohjelmat — Toimintojen, jotka ”eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, rahoittaminen

Yhdistetyissä asioissa T-454/10 ja T-482/11,

Associazione Nazionale degli Industriali delle Conserve Alimentari Vegetali (Anicav), kotipaikka Napoli (Italia), edustajinaan aluksi asianajajat J. L. da Cruz Vilaça, S. Estima Martins ja S. Carvalho de Sousa, sittemmin Estima Martins, Carvalho de Sousa ja R. Oliveira,

kantajana asiassa T-454/10,

Agrupación Española de Fabricantes de Conservas Vegetales (Agrucon), kotipaikka Madrid (Espanja), ja 16 muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä I, edustajinaan aluksi asianajajat J. L. da Cruz Vilaça, S. Estima Martins ja S. Carvalho de Sousa, sittemmin Estima Martins, Carvalho de Sousa ja R. Oliveira,

kantajina asiassa T-482/11,

joita tukevat

Associazione Italiana Industrie Prodotti Alimentari (AIIPA), kotipaikka Milano (Italia), ja kymmenen muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä II, edustajinaan aluksi asianajajat J. L. da Cruz Vilaça, S. Estima Martins ja S. Carvalho de Sousa, sittemmin Estima Martins, Carvalho de Sousa ja R. Oliveira,

väliintulijoina asiassa T-454/10,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään asiassa T-454/10 aluksi B. Schima ja M. Vollkommer, sittemmin Schima ja N. Donnelly ja asiassa T-482/11 asiamiehinään K. Banks ja Schima,

vastaajana,

jota tukevat

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Confederazione Cooperative Italiane, kotipaikka Rooma (Italia), ja kahdeksan muuta väliintulijaa, joiden nimet esitetään liitteessä III, edustajinaan asianajajat M. Merola, C. Santacroce ja L. Cappelletti,

väliintulijoina,

joissa asiassa T-454/10 vaaditaan kumottavaksi neuvoston asetusten (EY) N:o 2200/96, (EY) N:o 2201/96 ja (EY) N:o 1182/2007 soveltamissäännöistä hedelmä- ja vihannesalalla 21.12.2007 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1580/2007 (EUVL L 350, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 30.7.2010 annetulla komission asetuksella (EU) N:o 687/2010 (EUVL L 199, s. 12), 52 artiklan 2 a kohta ja liite VIII, ja asiassa T-482/11 neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä hedelmä- ja vihannesalan sekä hedelmä- ja vihannesjalostealan osalta 7.6.2011 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 543/2011 (EUVL L 157, s. 1) 50 artiklan 3 kohta ja 60 artiklan 7 kohta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Dehousse ja J. Schwarcz,

kirjaaja: hallintovirkamies N. Rosner,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.11.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä 22.10.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 (EUVL L 299, s. 1; jäljempänä yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) 1 artiklan 1 kohdan i ja j alakohdan mukaisesti kyseistä asetusta sovelletaan hedelmä- ja vihannesalaan sekä hedelmä- ja vihannesjalosteiden alaan.

2 Yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen muuttamisesta 14.4.2008 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 361/2008 (EUVL L 121, s. 1) sisällytettiin ensiksi mainittuun asetukseen tiettyjä hedelmä- ja vihannesalan erityissäännöistä sekä direktiivien 2001/112/EY ja 2001/113/EY, asetusten (ETY) N:o 827/68, (EY) N:o 2200/96, (EY) N:o 2201/96, (EY) N:o 2826/2000, (EY) N:o 1782/2003 ja (EY) N:o 318/2006 muuttamisesta ja asetuksen (EY) N:o 2202/96 kumoamisesta 26.9.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1182/2007 (EUVL L 273, s. 1) säännöksiä (ks. asetuksen N:o 361/2008 johdanto-osan kahdeksas perustelukappale).

3 Asetuksen N:o 1182/2007 johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että ”tämän asetuksen olisi koskettava sekä hedelmä- ja vihannesalan että hedelmä- ja vihannesjalosteiden alan yhteisten markkinajärjestelyjen soveltamisalaan kuuluvia tuotteita”, mutta siinä kuitenkin täsmennetään, että ”tuottajaorganisaatioita sekä toimialakohtaisia järjestöjä ja sopimuksia koskevat säännökset koskevat ainoastaan hedelmä- ja vihannesalan yhteisen markkinajärjestelyn soveltamisalaan kuuluvia tuotteita, ja tämä ero olisi säilytettävä”.

4 Asetuksen N:o 361/2008 1 artiklan 22 kohdalla lisättiin yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen II osan I osaston IV lukuun IV a jakso. Tämän uuden jakson 103 b, 103 c ja 103 d artiklan mukaan hedelmä- ja vihannesalan tuottajaorganisaatiot voivat perustaa toimintarahastoja rahoittaakseen toimintaohjelmia, joilla on erityisiä tavoitteita. Rahastot rahoitetaan jäsenten maksuosuuksilla sekä yhteisön taloudellisella tuella.

5 Yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 artiklan d alakohdan mukaan yhteisön taloudellinen tuki voi olla enintään 4,1 prosenttia kunkin tuottajaorganisaation kaupan pidetyn tuotannon arvosta, mutta sitä voidaan korottaa 4,6 prosenttiin tästä arvosta edellyttäen, että määrä, joka ylittää 4,1 prosenttia, käytetään yksinomaan kriisinehkäisy- ja kriisinhallintatoimenpiteisiin.

6 Neuvoston asetusten (EY) N:o 2200/96, (EY) N:o 2201/96 ja (EY) N:o 1182/2007 soveltamissäännöistä hedelmä- ja vihannesalalla 21.12.2007 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1580/2007 (EUVL L 350, s. 1) 52 artiklan 1 ja 6 kohdassa säädetään seuraavaa:”Laskennan perusta

1. Tämän luvun soveltamiseksi tuottajaorganisaation kaupan pidetyn tuotannon arvo lasketaan tuottajaorganisaation jäsenten sen tuotannon arvon perusteella, jonka osalta asianomainen tuottajaorganisaatio on hyväksytty.

- -

6. Kaupan pidetty tuotanto on laskutettava ’tuottajaorganisaatiosta’ -vaiheessa:

a) tapauksen mukaan tuotteena, joka on pakattu tai kauppakunnostettu tai joka on läpikäynyt ensimmäisen jalostusasteen;

b) ilman arvonlisäveroa; ja

c) ilman sisäisiä kuljetuskustannuksia - -”

7 Asetuksen N:o 1580/2007 muuttamisesta 30.7.2010 annetun komission asetuksen (EU) N:o 687/2010 (EUVL L 199, s. 12) johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten arvon laskenta on osoittautunut vaikeaksi. Tarkastuksia varten ja yksinkertaistamisen vuoksi on jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten arvon laskentaa varten aiheellista ottaa käyttöön kiinteä määrä, joka kattaa perustuotteen eli jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten arvon sekä toiminnot, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja. Koska hedelmä- ja vihannesjalosteiden tuotantoon tarvittavat hedelmien ja vihannesten määrät vaihtelevat suuresti tuoteryhmittäin, kyseiset erot olisi otettava huomioon sovellettavissa kiinteissä määrissä.”

8 Asetuksen N:o 687/2010 1 artiklan 1 kohdalla muutettiin asetuksen N:o 1580/2007 21 artiklan 1 kohdan i alakohtaa määrittelemällä sana ”kauppakunnostus” siten, että se tarkoittaa ”kauppakunnostustoimintoja kuten hedelmien ja vihannesten puhdistamista, leikkaamista, kuorimista, siistimistä ja kuivaamista muuntamatta niitä kuitenkaan hedelmä- ja vihannesjalosteiksi”.

9 Asetuksen N:o 687/2010 1 artiklan 2 kohdalla lisättiin asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklaan 2 a kohta, jossa säädetään seuraavaa:

”Kaupan pidetyn tuotannon arvo ei sisällä hedelmä- ja vihannesjalosteiden arvoa eikä muiden hedelmä- ja vihannesalaan kuulumattomien tuotteiden arvoa.

Jalostettaviksi tarkoitettujen sellaisten hedelmien ja vihannesten kaupan pidetyn tuotannon arvo, jotka joko tuottajaorganisaatio, tuottajaorganisaatioiden liitto tai niiden jäsenet, jotka ovat tuottajia tai niiden osuuskuntia, taikka tämän artiklan 7 kohdassa tarkoitetut tytäryritykset ovat itse tai ulkoistamisen avulla muuntaneet joksikin yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen liitteessä I olevassa X osassa luetelluksi hedelmä- ja vihannesjalosteeksi tai joksikin muuksi tässä artiklassa tarkoitetuksi, tämän asetuksen liitteessä VI a tarkemmin kuvailluksi maataloustuotteeksi, lasketaan soveltamalla kyseisten jalostettujen tuotteiden laskutusarvoon prosenttiosuutena ilmaistua kiinteää määrää.

Kiinteä määrä on

a) 53 % hedelmämehujen osalta;

b) 73 % mehutiivisteiden osalta;

c) 77 % tomaattitiivisteen osalta;

d) 62 % jäädytettyjen hedelmien ja vihannesten osalta;

e) 48 % hedelmä- ja vihannessäilykkeiden osalta;

f) 70 % Agaricus-suvun säilöttyjen herkkusienien osalta;

g) 81 % väliaikaisesti suolaveteen säilöttyjen hedelmien osalta;

h) 81 % kuivattujen hedelmien osalta;

i) 27 % muiden hedelmä- ja vihannesjalosteiden osalta;

j) 12 % jalostettujen mausteyrttien osalta;

k) 41 % paprikajauheen osalta.”

10 Asetuksen N:o 687/2010 1 artiklan 2 kohdalla korvattiin asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 6 kohta seuraavalla tekstillä:

”6. Hedelmien ja vihannesten kaupan pidetty tuotanto on laskutettava ’tuottajaorganisaatiosta’ -vaiheessa tapauksen mukaan [yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen] liitteessä I olevassa IX osassa lueteltuna tuotteena, joka on kauppakunnostettu ja pakattu, ilman

a) arvonlisäveroa;

b) sisäisiä kuljetuskustannuksia, jos tuottajaorganisaation keskitettyjen keräys- tai pakkauskeskusten ja tuottajaorganisaation jakelupisteen välinen etäisyys on suuri.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on säädettävä eri toimitus- tai kuljetusvaiheissa laskettuun tuotteiden laskutusarvoon sovellettavista alennuksista.”

11 Asetuksen N:o 1580/2007 61 artiklan 4 kohdassa, jota ei ole muutettu asetuksella N:o 687/2010, täsmennetään seuraavaa: ”Toimintaohjelmiin ei saa sisältyä liitteessä VIII esitetyssä luettelossa tarkoitettuja toimia tai menoja.”

12 Asetus N:o 1580/2005 on kumottu [yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen] soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä hedelmä- ja vihannesalan sekä hedelmä- ja vihannesjalostealan osalta 7.6.2011 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 543/2011 (EUVL L 157, s. 1) 149 artiklan nojalla, ja viimeksi mainitulla asetuksella lisättiin kyseisiä aloja koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

13 Täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 johdanto-osan 35 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Toimintaohjelmille myönnettävän tuen järjestelmän käytön helpottamiseksi tuottajaorganisaatioiden kaupan pidetty tuotanto olisi määriteltävä selkeästi; tässä yhteydessä olisi määriteltävä myös se, mitkä tuotteet voidaan ottaa huomioon, sekä kaupan pitämisen vaihe, jossa tuotteiden arvo määritellään. Jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten arvon laskennassa on valvontaa varten ja yksinkertaistamisen vuoksi aiheellista käyttää kiinteää määrää, joka kattaa perustuotteen eli jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten arvon sekä toiminnot, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja. Koska hedelmä- ja vihannesjalosteiden tuotantoon tarvittavat hedelmien ja vihannesten määrät vaihtelevat suuresti tuoteryhmittäin, kyseiset erot olisi otettava huomioon sovellettavissa kiinteissä määrissä. - -”

14 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 1580/2007 21 artiklan 1 kohdan i alakohdasta (ks. tämän tuomion 8 kohta) on tullut täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 19 artiklan 1 kohdan j alakohta, ja asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdasta on tullut täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohta, kun taas täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 7 kohdassa toistetaan asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 6 kohta keskeisiltä osiltaan (ks. tämän tuomion 9 ja 10 kohta).

15 Lisäksi täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohdassa säädetään seuraavaa: ”Investoinnit ja toimet, jotka liittyvät hedelmien ja vihannesten jalostamiseen hedelmä- ja vihannesjalosteiksi, voivat olla tukikelpoisia, jos tällaisilla investoinneilla ja toimilla pyritään [yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen] 103 c artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin tavoitteisiin kyseisen asetuksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdassa tarkoitetut tavoitteet mukaan luettuina ja edellyttäen, että ne mainitaan [yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen] 103 f artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa kansallisessa strategiassa.”

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten sekä muiden osapuolten vaatimukset

16 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.9.2010 jättämällään kannekirjelmällä Associazione Nazionale degli Industriali delle Conserve Alimentari Vegetali (Anicav) nosti kanteen asiassa T-454/10. Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.9.2011 jättämällään kannekirjelmällä Agrupación Española de Fabricantes de Conservas Vegetales (Agrucon) ja 16 muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä I, nostivat kanteen asiassa T-482/11.

17 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 13. ja 17.1.2011 jättämillään viidellä asiakirjalla Associazione Italiana Industrie Prodotti Alimentari (AIIPA) sekä yhteisöt, joiden nimet esitetään liitteessä II, pyysivät saada osallistua asia käsittelyyn asiassa T-454/10 tukeakseen Anicavin vaatimuksia.

18 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.1.2011 jättämillään neljällä asiakirjalla Confederazione Cooperative Italiane sekä yhteisöt, joiden nimet esitetään liitteessä III, pyysivät saada osallistua asian käsittelyyn asiassa T-454/10 tukeakseen Euroopan komission vaatimuksia.

19 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 19.12.2011 jättämillään kahdella asiakirjalla Confederazione Cooperative Italiane sekä yhteisöt, joiden nimet esitetään liitteessä III, pyysivät saada osallistua asian käsittelyyn asiassa T-482/11 tukeakseen komission vaatimuksia.

20 Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi nämä väliintulohakemukset 5.10.2011 ja 6.3.2012 antamillaan kahdella määräyksellä. Väliintulijat toimittivat kirjelmänsä ja muut osapuolet toimittivat niitä koskevat huomautuksensa säädetyissä määräajoissa.

21 Asiat T-454/10 ja T-482/11 yhdistettiin unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtajan 22.10.2012 antamalla määräyksellä suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.

22 Asiassa T-454/10 Anicav vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 1580/2007, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 687/2010, 52 artiklan ja liitteen VIII

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Asiassa T-482/11 Agrucon ja 16 muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä I, vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 7 kohdan

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Asioissa T-454/10 ja T-482/11 komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— jättää kanteet tutkimatta ja joka tapauksessa hylkää ne perusteettomina

— velvoittaa Anicavin, Agruconin ja 16 muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä I, korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Asiassa T-454/10 väliintulijat, jotka tukevat Anicavin vaatimuksia, vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaiset säännökset

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Asioissa T-454/10 ja T-482/11 väliintulijat, jotka tukevat komission vaatimuksia, vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— jättää kanteet tutkimatta ja joka tapauksessa hylkää ne perusteettomina

— velvoittaa Anicavin, Agruconin ja 16 muuta kantajaa, joiden nimet esitetään liitteessä I, korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

27 Kantajat esittävät kolme kanneperustetta ja väittävät, että säännöksillä, joiden kumoamista vaaditaan, ensinnäkin rikotaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaa asetusta, toiseksi loukataan syrjintäkiellon periaatetta ja kolmanneksi loukataan suhteellisuusperiaatetta.

28 Komission mukaan kanteita ei ensinnäkään voida ottaa tutkittavaksi ja ne on toiseksi katsottava perusteettomiksi.

Tutkittavaksi ottaminen

Asiassa T-454/10 nostetun kanteen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 1580/2007 liitettä VIII

29 On todettava, että SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan mukaan kumoamiskanne on pantava vireille kahden kuukauden kuluessa säädöksen julkaisemisesta tai siitä, kun se on annettu kantajalle tiedoksi, taikka jollei säädöstä ole julkaistu tai annettu tiedoksi, kahden kuukauden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut siitä tiedon. Tuon määräyksen sanamuodosta kuten sen tavoitteestakin, joka on oikeusvarmuuden takaaminen, seuraa, että toimenpiteestä, jota ei ole riitautettu tuossa määräajassa, tulee lainvoimainen. Tämä lainvoimaisuus ei koske yksinomaan itse toimenpidettä, vaan myös jokaista myöhempää, selvästi vahvistavanluonteista toimenpidettä. Tämä ratkaisu, joka on perusteltu välttämättömän oikeusvarmuuden vuoksi, pätee niin yksittäistapausta koskeviin kuin asetuksen kaltaisiin normatiivisiinkin toimenpiteisiin. Kun asetuksen jotain säännöstä muutetaan, kanteen nostaminen on sitä vastoin uudelleen mahdollista ja se voidaan nostaa paitsi tuota säännöstä myös kaikkia niitä säännöksiä vastaan, jotka, vaikka niitä ei olisikaan muutettu, muodostavat sen kanssa kokonaisuuden (asia C-299/05, komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 18.10.2007, Kok., s. I-8695, 28–30 kohta).

30 Komissio katsoo, että asetuksen N:o 1580/2007 liite VIII, jota ei ole muutettu asetuksella N:o 687/2010, ei muodosta kokonaisuutta asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan, jota edellä mainitulla asetuksella muutettiin, kanssa.

31 Tässä asiassa yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 d artiklan (ks. tämän tuomion 5 kohta) mukaan yhteisön taloudellinen tuki voi olla enintään 4,1 prosenttia kunkin tuottajaorganisaation kaupan pidetyn tuotannon arvosta, mutta sitä voidaan korottaa 4,6 prosenttiin tästä arvosta edellyttäen, että määrä, joka ylittää 4,1 prosenttia, käytetään yksinomaan kriisinehkäisy- ja kriisinhallintatoimenpiteisiin.

32 Kuten asetuksen N:o 687/2010 johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta (ks. tämän tuomion 7 kohta) ilmenee, asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdassa esiintyvät kiinteät määrät, joiden perusteella vahvistetaan jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten kaupan pidetyn tuotannon arvo, kattavat perustuotteen arvon sekä ”toiminnot, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”. Tämä seikka vahvistetaan edellä mainitun säännöksen toisessa alakohdassa, jossa luodaan poikkeus ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuun sääntöön, jonka mukaan kaupan pidetyn tuotannon arvoon ei kuulu hedelmä- ja vihannesjalosteiden arvo.

33 Lisäksi asetuksen N:o 1580/2007 61 artiklan 4 kohdan nojalla toimintaohjelmiin ei saa sisältyä liitteessä VIII esitetyssä luettelossa tarkoitettuja toimia tai menoja. On todettava, että tämä luettelo on sellaisen säännöksen välitön seuraus, jossa vahvistetaan yhteisön tuen laskentaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt toimintaohjelmien yhteydessä. Tästä seuraa, että tältä osin – ja toisin kuin komissio väittää – asetuksen N:o 1580/2007 liite VIII muodostaa kokonaisuuden saman asetuksen 52 artiklan kanssa tämän tuomion 29 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

34 Kuten kannekirjelmän 104 ja 105 kohdasta yhdessä siinä esitetyn ensimmäisen vaatimuksen kanssa kuitenkin ilmenee, Anicav vaatii asetuksen N:o 1580/2007 liitteen VIII kumoamista siltä osin kuin siinä ei mainita jalostuskustannuksia menoina, jotka on suljettava pois rahoituksen piiristä toimintaohjelmien yhteydessä.

35 Tästä on todettava, että ”toimintoja, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, koskevien menojen tukikelpoisuus perustuu kiinteisiin määriin, jotka mainitaan asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdassa eikä kyseisen asetuksen liitteessä VIII. Lisäksi asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan mahdollinen kumoaminen kantajan mainitsemista syistä merkitsisi sitä, että komission olisi

SEUT 266 artiklan mukaan toteutettava unionin yleisen tuomioistuimen tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet, mukaan lukien kyseisen asetuksen liitteen VIII mahdollinen muuttaminen. Näin ollen sen sisällön analysoiminen, joka asetuksen N:o 1580/2007 liitteellä VIII pitäisi olla, jotta se olisi yleisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen mukainen, kuluu täytäntöönpanotoimenpiteisiin, jotka komission olisi toteutettava, jos kyseisen asetuksen 52 artiklan 2 a kohta kumottaisiin. Asetuksen N:o 1580/2007 liitteen VIII kumoamisvaatimuksella – siltä osin kuin siinä ei suljeta jalostuskustannuksia nimenomaisesti sen ulkopuolelle – on tosiasiassa sama kohde kuin kyseisen asetuksen 52 artiklan 2 a alakohdan kumoamisvaatimuksella, joten unionin yleisen tuomioistuimen ei ole syytä ryhtyä siihen, jos se kumoaa viimeksi mainitun säännöksen.

Kantajien asiavaltuus

36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukainen edellytys siitä, että riidanalaisen päätöksen pitää koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan, vaatii täyttyäkseen sen, että riidanalaisella Euroopan unionin toimella on välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan ja ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. asia C-125/06 P, komissio v. Infront WM, tuomio 13.3.2008, Kok., s. I-1451, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Komissio väittää molemmissa asioissa, että periaate, jonka mukaan tuottajaorganisaatiot voivat saada yhteisön tukea toimintaohjelmien yhteydessä, kun taas jalostajat eivät voi tällaista tukea saada, ei perustu asetukseen N:o 1580/2007 eikä täytäntöönpanoasetukseen N:o 543/2011 vaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaan asetukseen. Näin ollen asetuksella N:o 1580/2007 ja täytäntöönpanoasetuksella N:o 543/2011 vain pannaan kyseinen periaate täytäntöön, joten asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohta, täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohta tai sen 60 artiklan 7 kohta (jäljempänä riidanalaiset säännökset) eivät koske kantajia suoraan.

38 Tästä on todettava, että kuten kannekirjelmän 91, 92, 97, 103, 104 ja 111 kohdasta sekä vastauskirjelmän 27 ja 30 kohdasta asiassa T-454/10 sekä kannekirjelmän 92, 97, 100, 110, 117 ja 119 kohdasta asiassa T-482/11 ilmenee, kantajat eivät moiti yleistä erottelua tuottajaorganisaatioiden ja jalostajien välillä eivätkä vaadi, että tuottajaorganisaatioon kuulumattomille jalostajille myönnettäisiin minkäänlaista tukea. Kantajat väittävät, että riidanalaiset säännökset ovat lainvastaisia, koska niissä säädetään sellaisen tuen myöntämisestä tuottajaorganisaatioille, joka kattaa jalostustoiminnot, joita myös tuottajaorganisaatioon kuulumattomat jalostajat harjoittavat, samoin kuin investoinnit ja toimet, jotka liittyvät hedelmien ja vihannesten jalostukseen. Kuten komissio myöntää, riidanalaisilla säännöksillä on otettu käyttöön järjestelmä, jonka mukaan tuottajaorganisaatiot voivat saada tukea, joka kattaa jalostustoiminnot, joita myös tuottajaorganisaatioon kuulumattomat jalostajat harjoittavat, vaikka kyseisiä toimintoja onkin kutsuttu toiminnoiksi, jotka ”eivät ole varsinaisia” jalostustoimintoja.

39 On lisäksi kiistatonta, että asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdassa tai täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdassa ei jätetä jäsenvaltioille harkintavaltaa, kun on kyse kiinteiden määrien soveltamisesta kaupan pidetyn tuotannon arvon laskemiseksi. Tämä pätee myös täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohtaan, jossa säädetään investointien ja toimien, jotka liittyvät jalostamiseen, tukikelpoisuudesta edellyttäen, että niillä pyritään yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artiklan 1 kohdassa ja 122 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin tavoitteisiin, ja edellyttäen, että ne mainitaan kyseisen asetuksen 103 f artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa kansallisessa strategiassa.

40 Komission argumentista, jonka mukaan kilpailuhaitta, joka riidanalaisista säännöksistä aiheutuu kantajille ja niiden jäsenille, on epäsuora tosiasiallinen seuraus, on todettava, että vaikutus kantajien ja niiden jäsenten kilpailuasemaan perustuu suoraan erityisiin kiinteisiin määriin, jotka vahvistetaan asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdalla ja täytäntöönpanoasetuksen

N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdalla, sekä siihen, että investoinnit ja toimet, jotka liittyvät jalostamiseen, voivat saada unionin rahoitusta viimeksi mainitun asetuksen 60 artiklan 7 kohdan nojalla, joten riidanalaiset säännökset koskevat niitä suoraan (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-528/93, T-542/93, T-543/93 ja T-546/93, Métropole télévision ym. v. komissio, tuomio 11.7.1996, Kok., s. II-649, 64 kohta).

41 Komission tulkinta yksityistä suoraan koskevan toimen merkityksestä estäisi lisäksi kaikkia yksityisiä oikeussubjekteja vaatimasta tuen maksamista niiden kilpailijoille koskevan toimen kumoamista, koska tästä aiheutuva haitta olisi vain epäsuora tosiasiallinen seuraus. Jos vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että komission päätös, jossa jäsenvaltiolle annetaan lupa tuen maksamiseen, kun kyseisen valtion halusta myöntää kyseinen tuki ei voi olla epäilyksiä, koskee suoraan tuensaajan kilpailijaa (ks. vastaavasti asia T-442/93, AAC ym. v. komissio, tuomio 27.4.1995, Kok., s. II-1329, 45 ja 46 kohta; asia T-435/93, ASPEC ym. v. komissio, tuomio 27.4.1995, Kok., s. p. II-1281, 60 ja 61 kohta ja asia T-266/94, Skibsværftsforeningen ym. v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok., s. II-1399, 49 kohta), unionin oikeuden säännös, jossa säädetään varsinaisesta unionin tuen myöntämisestä, on sitäkin suuremmalla syyllä luonteeltaan sellainen, että se koskee SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla suoraan kyseisen tuensaajan kilpailijaa.

42 Asetus N:o 1580/2007 ja täytäntöönpanoasetus N:o 543/2011 ovat lisäksi SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuja sääntelytoimia, koska kyseessä eivät ole SEUT 289 artiklan 3 kohdassa määritellyn kaltaiset lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset eivätkä yksittäistapauksia koskevat toimet. Lisäksi on katsottava, että asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohta eivät sisällä SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuja täytäntöönpanotoimenpiteitä, kuten kantajat komission tätä kiistämättä toteavat.

43 Vaikka on totta, että unionin tukien maksaminen kyseisten säännösten mukaisesti tehdään kansallisten viranomaisten välityksellä, on kuitenkin niin, että säädöksissä, joiden nojalla kyseiset viranomaiset suorittavat asianomaiset maksut, ei mainita kantajia eikä niitä ole osoitettu eikä annettu tiedoksi kantajille. Kukin maksajaelin harjoittaa lisäksi tehtäviään asianomaisessa jäsenvaltiossa sovellettavien sääntöjen mukaan, eikä näissä säädetä välttämättä sellaisten säädösten antamisesta, jotka voidaan riitauttaa kansallisissa tuomioistuimissa. Kuten komissio vastauskirjelmänsä 16 kohdassa asiassa T-454/10 ja vastineensa 32 kohdassa asiassa T-482/11 sitä paitsi esittää, tässä tilanteessa on todettava, että asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdan ei voida katsoa sisältävän SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuja täytäntöönpanotoimenpiteitä.

44 Tämä pätee sitäkin suuremmalla syyllä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2911 60 artiklan 7 kohtaan. Kantajat nimittäin riitauttavat kyseisen säännöksen laillisuuden siltä osin kuin sen mukaan jalostukseen liittyvät investoinnit ja toimet voivat saada unionin rahoitusta – eli yksinomaan kyseisellä säännöksellä määritellyn seikan –, eikä jäsenvaltioita pyydetä toimimaan tämän osalta eivätkä ne edes voi näin tehdä.

45 Väliintulijoiden komission vaatimusten tueksi esittämästä argumentista, jonka mukaan hedelmien ja vihannesten jalostukseen liittyvien investointien tai toimien tukikelpoisuus riippuu niiden mainitsemisesta yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 f artiklan 2 kohdan nojalla laadituissa kansallisissa strategioissa, on ensinnäkin todettava, että asianomaiset strategiat laaditaan tämän jälkimmäisen säännöksen täytäntöönpanemiseksi eikä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohdan täytäntöönpanemiseksi. Niiden laatiminen ei näin ollen ole tämän jälkimmäisen säännöksen täytäntöönpanotoimenpide. Kuten yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 f artiklan 2 kohdasta seuraavaksi ilmenee, kansalliset strategiat sisältävät lähinnä tilanneanalyysejä vahvuuksien ja heikkouksien osalta, perusteet valituille ensisijaisille toimille sekä toimintaohjelmien tavoitteet ja niissä arvioidaan toimintaohjelmia ja mainitaan tuottajaorganisaatioiden raportointivelvollisuudet. Nämä strategiat eivät siis ole luonteeltaan toimenpiteitä, joiden tarkoituksena

olisi päättää siitä, voivatko jalostukseen liittyvät investoinnit ja toimet saada unionin rahoitusta. Tukikelpoisuus, jonka laillisuus riitautetaan, ei näin ollen ole asianomaisten strategioiden ominaispiirre vaan se vahvistetaan suoraan täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohdassa.

46 Komissio tai sen vaatimuksia tukevat väliintulijat eivät lopuksi kiistä sitä, että kantajina olevien organisaatioiden tehtävänä on puolustaa jäsentensä etuja myös kanteita nostamalla. Koska riidanalaiset säännökset koskevat suoraan asianomaisten organisaatioiden jäseniä, kantajina olevat organisaatiot täyttävät niin ikään tämän niiden kanteiden tutkittavaksi ottamista koskevan edellytyksen (ks. vastaavasti asia C-182/03 ja C-217/03, Belgia ja Forum 187 v. komissio, tuomio 22.6.2006, Kok., s. I-5479, 56 kohta).

Anicavin oikeussuojan tarve

47 Komissio väittää asiassa T-454/10, että Anicavin vaatiman kumoamisen vaikutuksena olisi asetuksen N:o 687/2010 antamista edeltävien oikeussääntöjen soveltaminen. Näissä oikeussäännöissä ei kuitenkaan säädetä tukien myöntämisestä ”ensimmäiselle jalostusasteelle”, joten se olisi vielä epäedullisempi kantajalle.

48 Tästä on todettava, että kuten asetuksen N:o 687/2010 johdanto-osan toisesta, kolmannesta ja neljännestä perustelukappaleesta ilmenee, kyseisessä asetuksessa kumottiin aikaisempi kaupan pidettävän tuotannon arvon laskentajärjestelmä ja korvattiin se järjestelmällä, joka perustuu kiinteiden määrien soveltamiseen. Asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a alakohdan mahdollisen kumoamisen automaattisena vaikutuksena ei ole paluu tukijärjestelmään, jonka lainsäätäjä on päättänyt hylätä. Tällaisen kumoamisen vaikutus puolestaan on se, että komission on toteutettava unionin yleisen tuomioistuimen tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet SEUT 266 artiklan mukaisesti.

49 Väliintulijoiden komission vaatimusten tueksi esittämää argumenttia, jonka mukaan Anicavin kanteella ei enää ole kohdetta, joten sitä ei voida ottaa tutkittavaksi oikeussuojan tarpeen puuttumisen vuoksi, koska täytäntöönpanoasetus N:o 543/2011, jolla kumottiin asetus N:o 1580/2007 (ks. tämän tuomion 12 kohta), on tullut voimaan, ei myöskään voida hyväksyä. Tästä on ensiksi todettava, että asetuksen N:o 1580/2007 kumoaminen lainsäädäntötoimella ei vastaa sen mahdollista kumoamista unionin yleisessä tuomioistuimessa, koska kyseisen asetuksen kumoaminen lainsäädäntötoimella ei tarkoita sen 52 artiklan 2 a kohdan lainvastaisuuden myöntämistä. Lisäksi kyseessä oleva kumoaminen lainsäädäntötoimella on tullut voimaan kumoamishetkellä, kun taas mahdollinen kumoaminen tuomioistuimessa tulisi voimaan takautuvasti. Vain tässä jälkimmäisessä tapauksessa riidanalaisten säännösten katsottaisiin olevan SEUT 264 artiklassa tarkoitetussa mielessä mitättömiä. Kun toimi kumotaan, toimen antaneen toimielimen on SEUT 266 artiklan mukaan toteutettava tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Nämä toimenpiteet tarkoittavat muun muassa sitä, että kumoamistuomiossa todetut lainvastaisuuksien vaikutukset korjataan. Näin saadaan toimielin muuttamaan kantajan olosuhteet tarkoituksenmukaisiksi tai välttämään samanlaisen päätöksen tekeminen (yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok., s. II-2941, 46 ja 47 kohta). Anicavilla on näin ollen intressi asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan kumoamiseen.

50 Tässä tilanteessa on katsottava, että kanteet voidaan ottaa tutkittaviksi siltä osin kuin ne koskevat riidanalaisten säännösten kumoamista.

Pääasia

51 Koska kaksi ensimäistä kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen rikkomista ja toinen syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista, liittyvät aineellisesti toisiinsa, niitä on syytä tarkastella yhdessä. Kuten jäljempänä esitetään, maatalouspoliittisissa

valinnoissa, jotka konkretisoidaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä, otetaan huomioon velvollisuus varmistaa EY 34 artiklan 2 kohdan (josta on tullut SEUT 40 artiklan 2 kohta) mukaisesti yhdenvertainen kohtelu yhtäältä tuottajaorganisaatioon kuulumattomien hedelmien ja vihannesten jalostajien ja toisaalta hedelmä- ja vihannesjalosteiden alalla jalostajina toimivien tuottajajärjestöjen välillä.

52 Kantajien mukaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei säädetä mahdollisuudesta myöntää tukia jalostustoimintoihin toimintaohjelmien yhteydessä. Riidanalaiset säännökset ovat näin ollen niiden mukaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen vastaisia, koska siinä ei säädetä tällaisten toimintojen kustannukset kattavien tukien maksamisesta. Riidanalaiset säännökset ovat kantajien mukaan niin ikään syrjintäkiellon periaatteen vastaisia, koska niissä varataan jalostustoiminnot kattavat tuet tuottajaorganisaatioille ja jätetään siis niiden ulkopuolelle tällaisin organisaatioihin kuulumattomat jalostajat.

53 Aluksi on todettava, että asiassa T-454/10 muodollisesti asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan osalta esitetyt väitteet koskevat yksinomaan kyseisen artiklan 2 a kohtaa. Kun Anicavilta tiedusteltiin tästä suullisessa käsittelyssä, se täsmensi, että kumoamisvaatimus koskee todellisuudessa vain asetuksen N:o 1580/2007 tätä kohtaa. Koska juuri kyseisen kohdan toisessa alakohdassa vahvistetaan mahdollisuus ottaa huomioon tiettyjen jalostustoimintojen arvo ja koska Anicav riitauttaa tämän mahdollisuuden lainmukaisuuden, on katsottava, että asiassa T-454/10 riitautetaan asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toinen alakohta. Yhtään väitettä ei sitä vastoin ole esitetty saman kohdan ensimmäistä alakohtaa vastaan, koska kyseisessä kohdassa todetaan nimenomaisesti, että hedelmä- ja vihannesjalosteiden arvoa tai muiden hedelmä- ja vihannesalaan kuulumattomien tuotteiden arvoa ei voida ottaa huomioon laskettaessa kaupan pidetyn tuotannon arvoa. Viittaus riidanalaisiin säännöksiin koskee näin ollen tästä lähtien asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toista alakohtaa sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohtaa ja 60 artiklan 7 kohtaa.

54 Kantajien väitteiden osalta on syytä muistuttaa ensiksi lyhyesti oikeussäännöistä, jotka koskevat hedelmien ja vihannesten jalostustoiminnot kattavien tukien myöntämistä.

55 Tämän osalta on todettava, että hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 28.10.1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 (EUVL L 297, s. 29) 2-4 artiklassa otettiin käyttöön tuotantotukijärjestelmä, jota sovellettiin tiettyihin tuotteisiin ja jossa oli kaksi osaa. Ensimmäisen tarkoituksena oli ottaa käyttöön tuottajille maksettava vähimmäishinta, jonka jalostajat maksoivat raaka-aineen ostaessaan. Järjestelmään kuului näin ollen jalostajille maksettava tasaustuki vastineeksi siitä, että nämä maksoivat vähimmäishinnan tuottajille, ja tämä muodosti järjestelmän toisen osan (asia T-251/04, Kreikka v. komissio, tuomio 20.6.2006, 97 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

56 Hedelmä- ja vihannesalan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (EY) N:o 2200/96, asetuksen N:o 2201/96 ja tiettyjen sitrushedelmien tuottajien tukijärjestelmästä annetun asetuksen (EY) N:o 2202/96 muuttamisesta 4.12.2000 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2699/2009 (EUVL L 311, s. 9) kumottiin useimpien asianomaisten tuotteiden osalta aikaisempi järjestelmä markkinointivuodesta 2001–2002 lähtien ja se korvattiin kyseisen asetuksen 2 artiklan nojalla yhdellä tuella, joka maksetaan suoraan tuottajaorganisaatioille, eikä siinä säädetty tuesta jalostusalalle, joka oli tästä lähtien vapaa neuvottelemaan hinnat tuottajien kanssa (edellä 55 kohdassa mainittu asia Kreikka v. komissio, tuomion 98 kohta). On todettava, että asetuksen N:o 2201/96, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2699/2000, 3 artiklan 1 kohdassa ei tehdä minkäänlaista eroa, joka koskisi tuottajaorganisaatioiden tukikelpoisuutta sen mukaan, suorittaako niiden tuotteiden jalostuksen tuottajaorganisaatioon kuuluva jalostaja vai ei.

57 Tiettyjen sitrushedelmien tuottajien tukijärjestelmästä 28.10.1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2202/96 (EYVL L 297, s. 49) 1-5 artiklan nojalla perustettiin lisäksi tukijärjestelmä tuottajaorganisaatioille, jotka toimittavat tiettyjä yhteisössä korjattuja sitrushedelmiä jalostettaviksi. Tähän järjestelmään kuului yksi tuki, joka maksettiin suoraan tuottajaorganisaatioille, eikä siinä säädetty tuesta jalostusalalle, joka oli vapaa neuvottelemaan hinnat tuottajien kanssa. Niin ikään tässä yhteydessä on todettava, että asetuksen N:o 2202/1996 2 artiklan 1 kohdassa ei tehdä minkäänlaista eroa, joka koskisi tuottajaorganisaatioiden tukikelpoisuutta sen mukaan, suorittaako niiden tuotteiden jalostuksen tuottajaorganisaatioon kuuluva jalostaja vai ei.

58 Nämä tukijärjestelmät hedelmä- ja vihannesjalosteille pidettiin asetuksen N:o 1182/2007 55 artiklan nojalla voimassa vuonna 2008 päättyneen markkinointivuoden loppuun saakka, jolloin ne poistettiin (ks. myös asetuksen N:o 1182/2007 johdanto-osan 18–20, 38 ja 42 perustelukappale). Tämä viimeksi mainittu säännös sisällytettiin asetuksen N:o 361/2008 1 artiklan 43 kohdalla yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaan asetukseen sen 203 a artiklan 1 kohtana.

59 Asianomaisten tukien poistaminen tehtiin samanaikaisesti kuin siitä hyötyneet hedelmät ja vihannekset sisällytettiin yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, (ETY) N:o 2358/71, (EY) N:o 1254/1999 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta 29.9.2003 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1782/2003 (EYVL L 270, s. 1) vahvistettuun tilatukijärjestelmään. Tämä sisällyttäminen tehtiin asetuksen N:o 1182/2007, jolla muutettiin useita asetuksen N:o 1782/2003 säännöksiä, 52 artiklan nojalla (ks. myös asetuksen N:o 1182/2007 johdanto-osan 18–20 perustelukappale).

60 Seuraavaksi on todettava, kuten komissio teki asiassa T-454/10 jättämänsä vastineen 58 kohdassa ja asiassa T-482/11 jättämänsä vastineen 44 kohdassa, että yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen II osan I osaston IV luvun IV a jakso, jonka otsikko on ”Hedelmä- ja vihannesalan tuet”, koskee yksinomaan tätä kyseistä alaa, sellaisena kuin se määritellään yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 1 artiklan 1 kohdan i alakohdassa, eikä siihen kuulu hedelmä- ja vihannesjalosteiden ala, sellaisena kuin se määritellään saman asetuksen 1 artiklan 1 kohdan j alakohdassa. Tästä on korostettava, että kyseisten säännösten mukaan kukin ala määritellään siihen kuuluvilla tuotteilla, sellaisina kuin unionin lainsäätäjä on ne luetteloi. Kun siis tuki kattaa hedelmien ja vihannesten jalostuksesta, joka johtaa jalostettujen tuotteiden kaupan pitämiseen, aiheutuvat kustannukset, kyseinen tuki myönnetään hedelmä- ja vihannesjalosteiden alalla. Komissio korosti niin ikään 17.11.2009 päivätyssä tiedotteessaan hallintokomitealle, että yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus ei sisältänyt oikeudellista perustaa, joka mahdollistaisi tukien maksamisen hedelmä- ja vihannesjalosteiden alalla.

61 On lisäksi muistutettava, että alat, jotka voivat saada unionin rahoitusta, määritellään yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevalla asetuksella, joten alat, joiden osalta kyseisessä asetuksessa ei säädetä tuen maksamisesta, eivät ole tukikelpoisia. Tässä tilanteessa on todettava, että vuonna 2008 päättyneestä markkinointivuodesta lähtien ei ole voitu maksaa minkäänlaista unionin tukea, joka kattaa hedelmien ja vihannesten jalostukseen liittyvät kulut.

62 Tämä päätelmä vahvistetaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen seitsemännessä perustelukappaleessa, jonka mukaan kyseinen asetus on yksinkertaistamissäädös, jolla ei vaaranneta vuosien mittaan yhteisen maatalouspolitiikan yhteydessä tehtyjä poliittisia päätöksiä, joten sen tavoitteena ei ole kumota tai muuttaa olemassa olevia välineitä, eikä ottaa käyttöön uusia välineitä tai toimenpiteitä. Tämä näkemys toistettiin asetuksen N:o 361/2008, jolla sisällytettiin yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaan asetukseen hedelmä- ja vihannesjalosteiden alan tuet kumonneen asetuksen N:o 1182/2007 säännökset, johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa (ks. tämän tuomion 58 kohta).

63 Kuten asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdasta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdasta ilmenee, hedelmät ja vihannekset, joihin sovelletaan niillä vahvistettuja kiinteitä määriä, ovat kuitenkin yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen liitteessä I olevan X osan soveltamisalaan kuuluvia jalostettuja tuotteita sekä asetuksen N:o 1580/2007 liitteessä VI a ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 liitteessä VI mainittuja jalostettuja tuotteita. Komissio ja sen vaatimuksia tukevat väliintulijat myöntävät lisäksi, että edellä mainituilla säännöksillä vahvistetut kiinteät määrät kattavat myös tietyn sellaisen toiminnan kustannukset, jota kutsutaan asetuksen N:o 687/2010 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 johdanto-osan 35 perustelukappaleessa nimellä ”toiminnot, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”. Nämä toiminnot toteutetaan siis prosessin, jonka tarkoituksena on hedelmä- ja vihannesjalosteiden tuottaminen, sekä kyseisten jalostettujen tuotteiden kaupan pitämisen yhteydessä. Tämä seikka osoitetaan niin ikään tiedonannossa, jonka komissio osoitti jäsenvaltioille vuoden 2010 kesäkuussa ja jonka mukaan valmistelukustannukset, joihin kuuluvat muun muassa leikkaaminen ja siistiminen, syntyvät ennen kuin tuotteet siirtyvät ”jalostustunneliin”, kun taas toinen kustannusryhmä, joka otetaan myös huomioon kaupan pidetyn tuotannon arvon laskemiseksi, liittyy ”jalostuksen jälkeisiin” kustannuksiin.

64 Komissio lisäksi vahvisti asiassa T-454/10 jättämänsä vastineen 70 kohdassa ja asiassa T-482/11 jättämänsä vastineen 61 kohdassa, että ”toiminnot, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, muodostuvat valmistelutoiminnoista sekä jalostuksen jälkeisistä toiminnoista, joihin kuuluvat muun muassa markkinointi, kaupan pitäminen ja varastointi.

65 Lopuksi on todettava, että komissio ei kiistä sitä, että asianomaisia toimintoja harjoittavat myös tuottajaorganisaatioihin kuulumattomat jalostajat tuotteiden, jotka luetellaan asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdassa, jalostustoimintansa yhteydessä.

66 On todettava, että yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaa asetusta ei voida tulkita komission haluamalla tavalla.

67 Vaikka on totta, että yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei vahvisteta jalostustoimintojen luetteloa, on nimittäin kuitenkin niin, että tällaisia toimintoja ei voida rahoittaa toimintaohjelmien yhteydessä (ks. tämän tuomion 58–62 kohta). Näin ollen siitä huolimatta, ettei yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 d artiklassa määritellä kaupan pidetyn tuotannon arvon käsitettä, komissio ei voi tulkita tätä käsitettä tavalla, joka johtaa unionin tukien myöntämiseen aloilla, joiden osalta yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei säädetä tuista.

68 Komission argumenttia, joka perustuu yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artiklan 1 kohdan c ja d alakohtaan, ei myöskään voida hyväksyä.

69 Kyseisen säännöksen 1 kohdan c alakohdan mukaan on nimittäin niin, että hedelmä- ja vihannesalan toimintaohjelmat voivat koskea näiden tuotteiden kaupallisen arvon lisäämistä. Kuten tämän tuomion 60 kohdassa esitettiin, yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen II osan I osaston IV luvun IV a jakso koskee hedelmä- ja vihannesalaa hedelmä- ja vihannesjalosteiden alaa lukuun ottamatta. Näin ollen jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten kaupallisen arvon lisäämisen on koskettava kaikkea asianomaisten tuotteiden tuotantoon liittyvää toimintaa niiden jalostustoimintoja lukuun ottamatta. Lisäksi se, että jalostukseen liittyvien toimintojen rahoituksensaajat ovat tuottajaorganisaatioita, jotka toimivat hedelmien ja vihannesten tuotannossa, ei muuta mitenkään sitä, että asianomainen rahoitus koskee jalostustoimintoja ja siis hedelmä- ja vihannesjalosteiden alaa (ks. tämän tuomion 60 kohta), joiden osalta yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei säädetä minkäänlaisesta tuesta.

70 Asianomaisen säännöksen 1 kohdan d alakohdasta, jonka mukaan hedelmä- ja vihannesalan toimintaohjelmat voivat koskea tuotteiden menekin edistämistä riippumatta siitä, ovatko kyseessä tuoretuotteet vai jalosteet, on todettava, että tällä säännöksellä vastataan sen toiminnan luonteeseen, jota sillä on tarkoitus edistää. Hedelmien ja vihannesten menekinedistämiskampanjan yhteydessä on nimittäin käytännössä mahdotonta tehdä eroja tuoretuotteiden ja jalostettujen tuotteiden välillä siten, että kannustettaisiin yksinomaan tuoreiden hedelmien ja vihannesten muttei jalostettujen tuotteiden kuluttamiseen. Tässä tilanteessa sen asettaminen hedelmä- ja vihannesalan menekinedistämistoimien tukikelpoisuuden edellytykseksi, että tukikelpoisuus koskee yksinomaan tuoretuotteita, merkitsisi sitä, että mitään menekinedistämistoimia ei voitaisi todeta tukikelpoisiksi. Näin ollen yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artiklan 1 kohdan d alakohdassa, joka koskee yksinomaan menekinedistämistoimintoja, ei sallita sellaisen yhteisön rahoituksen myöntämistä, joka kattaa hedelmien ja vihannesten jalostukseen liittyvät toiminnot. On lisättävä, että asetuksen N:o 1580/2005 52 artiklan 2 a kohdassa sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 7 kohdassa ei rajoiteta tukien maksamista yksinomaan tuottajaorganisaatioille, jotka ovat hyväksyttäneet toimintaohjelman, joka koskee yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artiklan 1 kohdan d alakohdassa esitettyä tavoitetta, eikä niissä rajoiteta tukikelpoisia toimia niihin, jotka koskevat kyseistä tavoitetta.

71 On lisättävä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksiä ja määräyksiä on tulkittava ja sovellettava siten, että taataan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen noudattaminen (yhdistetyt asiat BayWa ym., tuomio 6.5.1982, Kok., s. 1503, 30 kohta; asia C-513/99, Concordia Bus Finland, tuomio 17.9.2002, Kok., s. I-7213, 69 kohta; asia C-470/99, Universale-Bau ym., tuomio 12.12.2002, Kok., s. I-11617, 99 kohta; asia T-236/97, Ouzounoff Popoff v. komissio, tuomio 2.7.1998, Kok. H., s. I-A-311 ja II-905, 35 kohta; asia T-81/97, Regione Toscana v. komissio, tuomio 16.7.1998, Kok., s. II-2889, 50 ja 51 kohta sekä asia T-333/99, X v. EKP, tuomio 18.10.2001, Kok., s. II-3021, 38 kohta).

72 Yhteisen maatalouspolitiikan yhteydessä tämä periaate ilmaistaan nimenomaisesti SEUT 40 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa (asia C-33/08, Agrana Zucker, tuomio 11.6.2009, Kok., s. I-5035, 46 kohta), jossa kielletään tuottajien tai kuluttajien syrjiminen unionissa.

73 Tästä on todettava, että on laadittu erilaisia tukijärjestelmiä, jotka kattavat jalostuskustannukset (ks. tämän tuomion 55–57 kohta), unionin jalostajien eli hedelmä- ja vihannesjalosteiden alan toimijoiden – kuuluivatpa nämä tuottajaorganisaatioon tai eivät – yhdenvertaisen kohtelun säilyttämiseksi. Erityisesti asetuksella N:o 2201/96 vahvistetussa järjestelmässä säädettiin tuen maksamisesta suoraan yksinomaan jalostajille (edellä 55 kohdassa mainittu asia Kreikka v. komissio, tuomion 101 ja 102 kohta) ilman syrjintää sen mukaan, kuuluvatko nämä tuottajaorganisaatioon, kun taas asetuksessa N:o 2699/2000 säädettiin tuen maksamisesta tuottajille, joiden tuotanto oli tarkoitettu jalostukseen, tekemättä eroa sen mukaan, kuuluiko jalostaja tuottajaorganisaatioon vai ei. Tilanne oli niin ikään tämä järjestelmässä, joka otettiin käyttöön asetuksella N:o 2202/96.

74 Saman käsitteen, joka koskee hedelmien ja vihannesten jalostustoimintoja harjoittavien unionin toimijoiden yhdenvertaista kohtelua, yhteydessä yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus heijastaa maatalouspoliittisia valintoja, jotka neuvosto teki hedelmä- ja vihannesjalostealan tukien osalta. Kuten tämän tuomion 58–62 ja 67–70 kohdassa esitettiin, tämä politiikka muodostuu kyseisen alan kaikkien tukien poistamisesta tekemättä eroa sen mukaan, kuuluuko jalostaja tuottajajärjestöön vai ei.

75 Komissio ei näin ollen voi myöntää tukea, joka kattaa jalostustoimintojen kustannukset, luokittelemalla tietyt toiminnot, jotka kuuluvat yksinomaan hedelmä- ja vihannesjalosteiden tuotantoon johtavaan prosessiin, ”toiminnoiksi, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, joka on sitä paitsi käsite, jota ei esiinny yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa. Se ei varsinkaan voi tehdä tätä ottamalla käyttöön syrjivän kohtelun tuottajaorganisaatioon kuulumattomien jalostajien haitaksi ja tuottajaorganisaatioiden hyväksi siltä osin kuin viimeksi mainitut harjoittavat jalostustoimintoja.

76 Tässä asiassa asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdan vaikutuksena on nimenomaan tukien myöntäminen hedelmä- ja vihannesjalosteiden alalla tuottajaorganisaatioille, jotka jalostavat tuotantonsa itse tai jalostuttavat ne omaan lukuunsa. Näillä säännöksillä rikotaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaa asetusta, koska siinä ei säädetä tällaisten tukien maksamisesta, ja tämän tuomion 73 ja 74 kohdassa esitetyistä syistä ne merkitsevät näin ollen syrjintää keskenään kilpailevien unionin jalostajien välillä. Nämä vaikutukset aiheutuvat, koska kyseisissä säännöksissä mainitut kiinteät määrät kattavat myös tiettyjen sellaisten toimintojen kustannukset, joita jalostajat harjoittavat jalostaessaan tuottajaorganisaatioiden niille toimittamia hedelmiä ja vihanneksia, koska näiden toimintojen tietyt kustannukset kattava tuki myönnetään yksinomaan, kun tuottajaorganisaatiot vastaavat jalostuksesta tai kun jalostus on niiden vastuulla ulkoistettu, sellaisena kuin tämä määritellään asetuksen N:o 1580/2007 29 artiklassa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 27 artiklassa.

77 Tämä pätee sitäkin suuremmalla syyllä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohtaan.

78 Erityisesti ja ensiksi on todettava – kuten komissio teki suullisessa käsittelyssä – että edellä mainitun säännöksen mukaan kaikki tuottajaorganisaatioiden jalostukseen liittyvät toimet ja investoinnit voivat saada unionin tukea, eikä siinä edes rajoiteta sen soveltamisalaa ”toimintoihin, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”. Toiseksi se, että kyseessä oleva tukikelpoisuus riippuu yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artiklassa tai 122 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdassa mainittuihin tavoitteisiin pyrkimisestä, ei merkitse sitä, että asianomainen säännös olisi yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen mukainen. Yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 103 c artikla kuuluu nimittäin kyseisen asetuksen II osan I osaston IV luvun IV a jaksoon, joten se koskee vain hedelmä- ja vihannesalan tukia eikä hedelmä- ja vihannesjalosteiden alan tukia (ks. tämän tuomion 60 kohta). Lisäksi yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 122 artikla kuuluu saman asetuksen II osan II osaston II lukuun, jonka otsikko on ”Tuottajaorganisaatiot, toimialakohtaiset organisaatiot ja toimijaorganisaatiot”. Tästä on todettava, että tuottajaorganisaatioita, toimialakohtaisia organisaatioita ja tuottajaryhmiä koskevat säännöt hedelmä- ja vihannesalalla vahvistetaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 125 a ja 125 d artiklassa, jotka siihen on sisällytetty asetuksen N:o 361/2008 1 artiklan 28 kohdalla, jolla sisällytettiin yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevaan asetukseen tiettyjä asetuksen N:o 1182/2007 säännöksiä (ks. tämän tuomion 2 kohta). Viimeksi mainitun asetuksen johdanto-osan kuudennen perustelukappaleen mukaan ”tuottajaorganisaatioita sekä toimialakohtaisia järjestöjä ja sopimuksia koskevat säännökset koskevat ainoastaan hedelmä- ja vihannesalan yhteisen markkinajärjestelyn soveltamisalaan kuuluvia tuotteita, ja tämä ero olisi säilytettävä”. Näin ollen sillä, että tuottajaorganisaatio pyrkii yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdassa, johon saman asetuksen 123 b artiklan 1 kohdan a alakohdassa viitataan, mainittuun tavoitteeseen, ei voida sallia hedelmien ja vihannesten jalostukseen liittyvien toimintojen rahoittamista.

79 Komission kantaa, jonka mukaan tuottajaorganisaatioiden suotuisa kohtelu on oikeutettavissa tarpeella myöntää niille myös tukea, joka kattaa tietyt tuoreina kaupan pidettäväksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten alalla rahoitetut toiminnot, ei voida hyväksyä. Tästä on ensinnäkin todettava, että vaikka tällainen arviointi olisi puolustettavissa de lege ferenda, on kuitenkin niin, että yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei säädetä tällaisen tuen myöntämisestä. Toiseksi on todettava, että vaikka on totta, että tuorehedelmien ja -vihannesten kaupan pitäminen voi edellyttää tiettyjä puhdistus-, pakkaus- tai varastointitoimintoja, jotka muistuttavat tiettyjä jalostuksen yhteydessä toteutettavia toimintoja, on kuitenkin niin, että asianomaiset hedelmät ja vihannekset pysyvät tuoreina kaupan pidettävinä tuotteina. Koska yhtäältä tuoreina kaupan pidettävät hedelmät ja -vihannekset – edes tiettyjen edellä mainittujen toimien jälkeen – ja toisaalta jalostettaviksi tarkoitetut hedelmät ja vihannekset eivät kilpaile keskenään, tämäntyyppistä samankaltaista kohtelua ei edellytetä. Kolmanneksi on todettava, että komission tekemä ero näiden kahden tuottajaryhmän välillä on niistä suurimman osan osalta keinotekoinen, koska tuotteiden kaupan pitäminen tuoretuotteina tai jalostettaviksi tarkoitettuina tuotteina riippuu lähinnä siitä, ovatko ne niiden kaupan pitämistä koskevien sääntöjen mukaisia, joita sovelletaan tuoreina myytäviksi tarkoitettuihin tuotteisiin ja jotka

vahvistetaan yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 113 a artiklassa ja esitetään yksityiskohtaisesti täytäntöönpanoasetuksessa N:o 543/2011. Näin ollen se, että hedelmien ja vihannesten markkinat eroavat hedelmä- ja vihannesjalosteiden markkinoista, ei merkitse sitä, että samanlaista erottelua sovelletaan väistämättä tuottajien tasolla tai varsinkaan riidanalaisia tukia saavien tuottajaorganisaatioiden tasolla. Neljänneksi on todettava, että selitys, joka koskee väitettyä tavoitetta myöntää tuki jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten tuottajille kaupan pidettäväksi tarkoitettuihin tuorehedelmiin ja -vihanneksiin kohdistuvien vastaavien toimintojen rahoituksen mukaisesti, asetetaan kyseenalaiseksi sillä, ettei asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toisessa alakohdassa eikä täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdassa säädetä tuen myöntämisestä tuottajaorganisaatioille, joilla ei ole mahdollisuutta jalostaa tuotantoaan itse tai ulkoistaa sen jalostusta ilman, että tälle erilaiselle kohtelulle olisi ilmeisiä oikeuttamisperusteita.

80 Lopuksi on todettava, että komission argumentteja, joilla pyritään oikeuttamaan erilainen kohtelu yhtäältä jalostukseen liittyviin toimiin tukia saavien tuottajaorganisaatioiden ja toisaalta jalostajien välillä, ei voida hyväksyä. Erityisesti on ensinnäkin niin, että koska yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevassa asetuksessa ei säädetä sellaisten tukien myöntämisestä, joilla katetaan jalostusprosessiin kuuluvien toimintojen kulut, mitään tämäntyyppistä tukea ei voida myöntää, vaikka komissio kutsuu näitä toimintoja ”toiminnoiksi, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”. Toiseksi on joka tapauksessa niin, että toisin kuin komissio väittää, jalostaja ja jalostustoimintaa harjoittava tuottajaorganisaatio eivät ole erilaisessa tilanteessa, kun on kyse niiden toiminnasta hedelmä- ja vihannesjalosteiden alalla, vaan ne päinvastoin kilpailevat samoilla markkinoilla. Tästä on todettava, että jalostajan ei voida katsoa olevan vastaavassa tilanteessa kuin tuottajaorganisaation, jonka jäsenet eivät viljele hedelmiä ja vihanneksia, koska yhteisiä markkinajärjestelyjä koskevan asetuksen 2 artiklan 2 kohdan a alakohdan, 122 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan iii alakohdan ja 125 b artiklan nojalla yhdessä asetuksen N:o 1782/2003 2 artiklan a ja b kohdan kanssa tällainen toiminta on edellytys, joka oikeudellisen yksikön on täytettävä, jotta se tunnustetaan alan tuottajaorganisaatioksi. Hedelmä- ja vihannesalan tuottajaorganisaatio, jonka jäsenet eivät viljele hedelmiä ja vihanneksia, ei siis ole mahdollinen. Asetuksen N:o 1182/2007 johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa mainittu tarjonnan keskittämisen tavoite ei näin ollen oikeuta syrjivää kohtelua jalostustoimintoja harjoittavien tuottajaorganisaatioiden hyväksi ja jalostajien haitaksi, eikä viimeksi mainitussa asetuksessa sitä paitsi vahvistettu tällaista kohtelua. Tässä tilanteessa asianomainen tavoite edellyttää yksinomaan hedelmien ja vihannesten tuotannon kattavia tukia, koska unionin lainsäätäjä on päättänyt poistaa kaikki jalostustoimintojen kustannukset kattavat tuet.

81 Edellä esitetyn perusteella riidanalaiset säännökset on kumottava siltä osin kuin niissä säädetään, että ”toimintojen, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja” arvo kuuluu kaupan pidetyn tuotannon arvoon, sekä siltä osin kuin niissä säädetään hedelmien ja vihannesten jalostukseen liittyvien investointien ja toimien kelpoisuudesta unionin rahoitukseen, eikä asiassa T-454/10 nostetusta kanteesta ole enää syytä lausua siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 1580/2007 liitteen VIII kumoamista.

82 Tässä tilanteessa kolmatta kanneperustetta, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, ei ole syytä tutkia, koska tämän kanneperusteen perusteella vaadittu kumoaminen vastaa ulottuvuudeltaan kahden ensimmäisen kanneperusteen perusteella vaadittua kumoamista.

Kumottujen säännösten vaikutusten voimassa pitäminen

83 SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla unionin yleinen tuomioistuin voi tarpeellisiksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun säädöksen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä.

84 Suullisessa käsittelyssä kantajat sekä Anicavin vaatimuksia tukevat väliintulijat katsoivat, ettei käsiteltävässä asiassa ole syytä soveltaa SEUT 264 artiklan toista kohtaa. Komissio puolestaan puolsi riidanalaisten säännösten vaikutusten voimassa pitämistä.

85 On todettava, että asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toinen alakohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohta kumotaan, koska niissä vahvistetut kiinteät määrät kattavat myös hedelmien ja vihannesten jalostuksen yhteydessä harjoitettujen toimintojen tietyt kustannukset. Tässä yhteydessä on estettävä rahoitustoimien, joissa komissio, kansalliset maksajaelimet ja tuottajaorganisaatiot ovat mukana, asettaminen osittain kyseenalaiseksi sikäli kuin olisi syytä laskea uudelleen kaikki näiden viimeksi mainittujen riidanalaisten säännösten nojalla maksamat tuet kunkin asianomaisen tuotteen jalostustoimintoja vastaavan osan määrittämiseksi, mikä aiheuttaisi sitä paitsi tässä asiassa huomattavia teknisiä vaikeuksia.

86 On näin ollen katsottava, että vaikutukset, jotka asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toisella alakohdalla ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdalla luodaan komission, jäsenvaltioiden ja tuottajaorganisaatioiden välisiin suhteisiin pidetään voimassa siten, että yksinomaan maksuja, jotka on maksettu tuottajaorganisaatioille näiden säännösten nojalla asetuksen N:o 687/2010 voimaan tulon jälkeen tämän tuomion julistamispäivään saakka, pidetään lopullisina.

87 Kun sen sijaan on kyse investoinneista tai toimista, jotka ovat saaneet unionin tukea täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohdan nojalla, ei ole syytä katsoa, että kyseisen säännöksen vaikutukset ovat pysyviä, koska siihen liittyvä rahoitus on luonteeltaan kokonaisuudessaan edellä todetulla tavalla lainvastaista.

Oikeudenkäyntikulut

88 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on kantajien vaatimusten mukaisesti velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta sen vaatimuksia tukeneiden väliintulijoiden kuluja.

89 Komissio velvoitetaan myös korvaamaan Anicavin vaatimuksia tukeneiden väliintulijoiden oikeudenkäyntikulut asiassa T-454/10.

90 Komission vaatimuksia tukeneet väliintulijat velvoitetaan korvaamaan niiden väliintuloihin liittyvät kantajien oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Neuvoston asetusten (EY) N:o 2200/96, (EY) N:o 2201/96 ja (EY) N:o 1182/2007 soveltamissäännöistä hedelmä- ja vihannesalalla 21.12.2007 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1580/2007, sellaisena kuin se on muutettuna 30.7.2010 annetulla komission asetuksella (EU) N:o 687/2010, 52 artiklan 2 a kohdan toinen alakohta kumotaan siltä osin kuin siinä säädetään, että ”toimintojen, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, arvo sisältyy jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten kaupan pidetyn tuotannon arvoon.**

2) **Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä hedelmä- ja vihannesalan sekä hedelmä- ja vihannesjalostealan osalta 7.6.2011 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohta kumotaan siltä osin kuin siinä säädetään, että ”toimintojen, jotka eivät ole varsinaisia jalostustoimintoja”, arvo sisältyy jalostettaviksi tarkoitettujen hedelmien ja vihannesten kaupan pidetyn tuotannon arvoon.**

3) Täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 60 artiklan 7 kohta kumotaan.

4) Asiassa T-454/10 nostetusta kanteesta ei ole syytä lausua siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 1580/2007 liitteen VIII kumoamista.

5) Asetuksen N:o 1580/2007 52 artiklan 2 a kohdan toisen alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 543/2011 50 artiklan 3 kohdan vaikutukset pidetään voimassa yksinomaan siten, että tuottajaorganisaatioille näiden säännösten nojalla maksettuja maksuja tämän tuomion julistamispäivään saakka pidetään lopullisina.

6) Asiassa T-454/10 Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Associazione Nazionale degli Industriali delle Conserve Alimentari Vegetalin (Anicav) sekä tämän vaatimuksia tukeneiden väliintulijoiden, joiden nimet esitetään liitteessä II, oikeudenkäyntikulut.

7) Asiassa T-454/10 komission vaatimuksia tukeneet väliintulijat, joiden nimet esitetään liitteessä III, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

8) Asiassa T-482/11 Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Agrupación Española de Fabricantes de Conservas Vegetalesin (Agrucon) ja muiden kantajien, joiden nimet esitetään liitteessä I, oikeudenkäyntikulut.

9) Asiassa T-482/11 komission vaatimuksia tukeneet väliintulijat, joiden nimet esitetään liitteessä III, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä toukokuuta 2013.

Allekirjoitukset

LIITE I

Associazione Italiana Industrie Prodotti Alimentari (AIIPA), kotipaikka Milano (Italia),

Associazione Nazionale degli Industriali delle Conserve Alimentari Vegetali (Anicav), kotipaikka Napoli (Italia),

Campil-Agro-Industrial do Campo do Tejo, L^{da} , kotipaikka Cartaxo (Portugali),

Evropaïka Trofima AE, kotipaikka Larissa (Kreikka),

FIT – Fomento da Indústria do Tomate, SA, kotipaikka Águas de Moura (Portugali),

Konservopoiia Oporokipeftikon Filippos AE, kotipaikka Veria (Kreikka),

Panellinia Enosi Konservopoion, kotipaikka Ateena (Kreikka),

Elliniki Etairia Konservon AE, kotipaikka Nafplio (Kreikka),

Anonymos Viomichaniki Etaireia Konservon D. Nomikos, kotipaikka Marousi (Kreikka),

Italagro – Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, kotipaikka Castanheira do Ribatejo (Portugali),

Kopaïs AVEE Trofimon & Poton, kotipaikka Marousi,

Serraïki Konservopoiia Oporokipeftikon Serko AE, kotipaikka Serres (Kreikka),

Sociedade de Industrialização de Produtos Agrícolas – Sopragol, SA, kotipaikka Mora (Portugali),

Sugalidal – Indústrias de Alimentação, SA, kotipaikka Benavente (Portugali),

Sutol – Indústrias Alimentares, L da , kotipaikka Alcácer do Sal (Portugali),

ZANAE Zymai Artopoiias Nikoglou AE Viomichania Emporio Trofimon, kotipaikka Thessaloniki (Kreikka).

LIITE II

Agrupación Española de Fabricantes de Conservas Vegetales (Agrucon), kotipaikka Madrid (Espanja),

AIT – Associação dos Industriais de Tomate, kotipaikka Lissabon (Portugali),

Panellinia Enosi Konservopoion, kotipaikka Ateena (Kreikka),

Kopaïs AVEE Trofimon & Poton, kotipaikka Maroussi (Kreikka),

Evropaïka Trofima AE, kotipaikka Larissa (Kreikka),

Konservopoiia Oporokipeftikon Filippos AE, kotipaikka Veria (Kreikka),

Anonymos Viomichaniki Etaireia Konservon D. Nomikos, kotipaikka Maroussi,

Serraïki Konservopoiia Oporokipeftikon Serko AE, kotipaikka Serres (Kreikka),

Elliniki Etairia Konservon AE, kotipaikka Nafplio (Kreikka),

ZANAE Zymai Artopoiias Nikoglou AE Viomichania Emporio Trofimon, kotipaikka Thessaloniki (Kreikka).

LIITE III

Cooperativas Agro-alimentarias, kotipaikka Madrid (Espanja),

Fédération française de la coopération fruitière, légumière ja horticole (Felcoop), kotipaikka Pariisi (Ranska),

VOG Products Soc. agr. coop., kotipaikka Laives (Italia),

Consorzio Padano Ortofrutticolo Soc. agr. coop. (Copador), kotipaikka Collecchio (Italia),

Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. agr. coop., kotipaikka Rivarolo del Re ed Uniti (Italia),

ARP Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. agr. coop., kotipaikka Podenzano (Italia),

Orogel Fresco Soc. coop. agr., kotipaikka Cesena (Italia),

Conserve Italia – Consorzio Italiano Fra Cooperative Agricola Soc. coop. agr., kotipaikka San Lazzaro di Savena (Italia).